

De ce unii părinți își bat copiii?

Discutam de curând cu o mămică a cărei zi s-a dovedit a fi nu tocmai reușită. La serviciu – probleme, s-a certat cu soțul și, colac peste pupăză, “cel mic, cu băiețel de vreo 3 anișori” își făcea de cap, cum putea el mai bine.

“Dar las-că l-am învățat eu minte, i-am dat câteva palme la fund și s-a potolit!”, a zâmbit rușinată, dar și mulțumită de sine, în același timp, mămica.

Din acest moment am oprit-o și am început dialogul.

Eu: Adică, i-ai dat câteva palme și s-a liniștit?

Ea: Păi da, simțeam că nu mai rezist. I-am zis de trei ori să se potolească și nu m-a ascultat, așa că l-am plesnit, ce era să fac?

Îți dai seama că nu i-am dat tare, doar așa, ca să înțeleagă...

Eu: Și crezi că așa a înțeles?

Ea: Păi da, doar s-a potolit...

Eu: A înțeles, sau poate s-a speriat, s-a simțit umilit?

Ea: ...

Eu: Ziceai că te-ai certat înainte de asta cu soțul, lui de ce nu i-ai aplicat câteva palme să se potolească?

Ea: Ha-ha-ha! Cum să-i dau?

Eu: Uite-așa cum i-ai dat “celui mic”, – să se potolească.

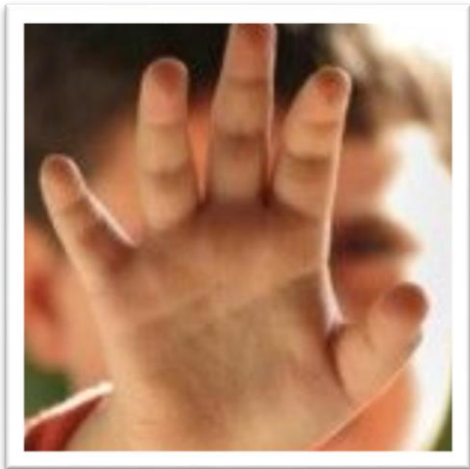
Ea: Dacă ar fi atât de simplu..., dacă îi dau eu una îmi dă și el mie și ne batem.

Eu: Ok, am înțeles. Cu “cel mic” – îl bați, cu soțul “vă bateți”. Deci, copilul primește bătaie pentru că nu poate riposta?

Ea: (tăcere).

Un proverb popular spune că “bătaia este ruptă din rai”, adică ea nu poate să fie acolo unde locuiește dragostea, pentru că educarea unui copil nu presupune violență.

De ce atunci, conform statisticilor, aproape toți copiii sunt ‘plesniți’ în primii trei ani de viață, exact în perioada când învață să meargă, să cunoască lucrurile, absorb ca un burete tot ce este în jur, încep ”să atingă lucruri ce nu trebuiesc atinse”? Acestea se întâmplă în momentul în care creierul copilului ar trebui “umplut” cu sentimente de încredere, iubire și afecțiune și nu cu sentimente de frică, umilință, durere.

Ce efect au pedepsele corporale asupra copilului?

Dacă un copil este supus “corecțiilor corporale” pentru greșelile pe care le face nu va învăța sau înțelege neapărat că comportamentul său este greșit, ci că trebuie să-i fie frică de părinți, care îl vor bate dacă vor afla ce a făcut.

Crezi în continuare că bătaia este o metodă de educație eficientă?

Mai mult, în inconștientul său se va dezvolta instinctual că nu este nimic greșit în a lovi pe cineva mai slab decât el (el a fost lovit de părinți, raportul de forțe, deși disproporționat, va fi înțeles greșit).

De ce atunci părinții țin cu tot dinadinsul să folosească, în continuare, violența drept metodă de a corecta comportamentul copilului?

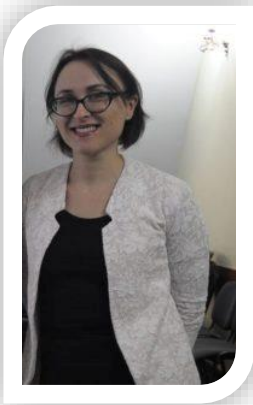
Pentru că puțini “adulți” pot fi și “părinți”. A fi părinte este o meserie care trebuie învățată studiind, citind, căutând răspunsuri la întrebările apărute. Însă destul de

mulți părinți pentru că nu au timp sau pentru că sunt prizonierii vechii mentalități nici nu caută alte soluții.

Astfel, bătaia este modalitatea prin care un părinte frustrat încearcă să rezolve o problemă. O “rezolvă”, însă, pe termen scurt, iar rezultatul are efecte secundare grave.

Care este soluția? Ce poți face pentru a evita situația descrisă?

1. Este important să **rămâi calm** în astfel de situații. Respiră adânc și așteaptă câteva secunde înainte să acționezi, controlează-ți propria frustrare.
2. Folosește pauza pentru a **analiza situația creată**. Deseori, copilul este obosit, flămând sau nemulțumit din diferite motive. Soluția este mai simplă decât pare la prima vedere. Îmbrățișează-l, sustrage-i atenția, propune-i să te ajute ... fii creativ.
3. Cultivăm vocabularul care exprimă: empatie, compasiune, sprijin. Ajută să își găsească comportamente alternative.
4. Fii tu modelul copilului tău!

Autor: Daniela Sarcu Ursu - psiholog și logoped în cadrul Școlii EXCELSIS.